

Σεπτέμβριος 2013

www.pagkritio.gr, pagkritio.blogspot.com, Έτος θ αριθ. φύλλου 1

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΎΛΗΣ

.....Αξίζει να σημειώσω για την αρχή της ιστορίας μας πως στο Ηράκλειο και σε όλη την Ελλάδα υπήρχε αυτή η ευρύτερη διάθεση για ένα καλύτερο αύριο με συγκεκριμένες προσπάθειες στο σήμερα. Όταν εμείς αρχίσαμε το σχολικό έτος 1963-1964 το Παγκρήτιο, υπήρχε το «Λύκειο Ο Κοραΐς», οι Σχολές «Μπουρλώτου», το Γυμνάσιο «Κριτσωτάκης» και αργότερα έγινε το Ναυτικό Γυμνάσιο. Τα δε οικονομικά της εποχής αυτής ήταν πολύ χειρότερα από τα σημερινά. Ξεκινήσαμε, λοιπόν, τότε πολύ νέοι σε ηλικία ως ομάδα. Πολύ γρήγορα οι περισσότεροι για διάφορους λόγους απεχώρησαν και μείναμε λίγοι. Αυτό, όμως, δε λείπει τίποτε το ουσιώδες. Το σημαντικό είναι πως το Παγκρήτιο δεν ξεκίνησε με ιδιοκτησιακό ενδιαφέρον. Πιστεύαμε και πιστεύουμε πως η παιδαγωγική δουλειά, η δουλειά στο σχολείο είναι συλλογική.

Το ξεκίνημά μας, πράγματι, ήταν εντυπωσιακό. Ζητήσαμε άδεια λειτουργίας μόνο του Γυμνασίου. Ήμαστε όλοι καθηγητές και πιστεύαμε, το πιστεύουμε ακόμη, πως τα χρόνια της εφηβείας είναι καθοριστικά για την παιδεία του νέου ανθρώπου. Το Δημοτικό είναι μια στέρεη βάση. Χρειάζεται δουλειά στις κύριες γνώσεις, στον τρόπο μελέτης, στην απελευθέρωση της

έκφρασης και στην καλλιέργεια της κριτικής σκέψης. Στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο, στην ηλικία των 12-18, συντελούνται πάρα πολλά σημαντικά. Η ανάπτυξη και η ωρίμανση του εφήβου είναι γρήγορη, η αφομοίωση των γνώσεων ευκολότερη, η ανάγκη προσανατολισμού σε καίρια θέση, η ανάδειξη του ταλέντου, η διαμόρφωση του ήθους, η συνειδητοποίηση αξιών, η αγάπη για τον τόπο μας είναι εφικτά σε αυτή την ηλικία. Χρειάζονται, λοιπόν, ανοιχτές πόρτες και παράθυρα για βιωματική διδασκαλία λόγου, τέχνης, κριτικής σκέψης, ποιητικού ή φιλοσοφικού στοχασμού, πολιτικής και κοινωνικής αγωγής, σωματικής άσκησης, επαφής με τη φύση. Σοβαρή στάση στα όρια, στις αξίες τις διαχρονικές που διαμορφώνουν προσωπικότητα με ήθος και σεβασμό στον άνθρωπο και τον κόσμο που μας περιβάλλει.

Εποχή ανασυγκρότησης, λοιπόν, τότε. Πιστεύαμε στις αξίες, και η δουλειά μας δεν πήρε ποτέ κατεύθυνση κερδοσκοπική. Αρχίσαμε με τις τρεις τάξεις του Γυμνασίου, και στη συνέχεια κάθε χρόνο προσθέταμε και μια τάξη. Η πρώτη κίνηση πρωτοπορίας ήταν η προτροπή του ποιητή Κ. Παλαμά στο ποίημά του «*Τα σκολειά χτίστε*»: *Λιτά χτίστε τα, απλόχωρα, μεγάλα,/ γερά θεμελιωμένα, από της χώρας/ ακάθαρτης, πολύβοης, αρρωστιάρας/ μακριά μακριά τ' ανήλιαγα σοκάκια,/ τα σκολειά χτίστε!*

Διαλέξαμε το προάστιο Άγιος Ιωάννης, που ήταν τότε εξοχή, με κάποιο καφενείο, μερικά εξοχικά γνωστών Ηρακλειωτών και το μικρό εκκλησάκι του Αγίου Ιωάννη. Οικοδομήσαμε ένα μοντέρνο, για την εποχή, κτίριο που μας απασχόλησε ιδιαίτερα η αισθητική και η λειτουργικότητά του.

Γρήγορα πληθύνουμε, δε μας χωρούσε πλέον, και η αυξημένη κίνηση του δρόμου μάς ανάγκασε να ζητήσουμε νέες εγκαταστάσεις με την πληρότητα που καταφέραμε ύστερα από τόσα χρόνια να έχουμε σήμερα. Το πρώτο κτήριο μας το ζήτησαν από το Πανεπιστήμιο για Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, και με το άνοιγμα της λεωφόρου Κνωσού αναγκαστήκαμε να το εγκαταλείψουμε.

Η δεύτερη πρωτοπορία μας ήταν ο μικρός αριθμός των παιδιών κατά τμήμα. Οργανώσαμε σύγχρονο εργαστήριο φυσικής - χημείας, εφαρμόσαμε νέες μεθόδους στα μαθηματικά. Σπουδή ευρύτερη στη λογοτεχνία και στις νέες μορφές τέχνης, εικαστικών, ποίησης, πεζογραφίας, θεάτρου, μουσικής. Μπήκε πολύ ο Χατζιδάκις και ο Θεοδωράκης και άλλη καλή μουσική, ακόμη και στα διαλείμματα. Συχνές εκδρομές στη φύση, φιλολογικά απογεύματα, δύο ξένες γλώσσες, μαθήματα με διαφάνειες και προβολέα κινηματογράφου των 16 χιλιοστών.

Για τους γονείς και το κοινό γίνονταν μηνιαίες διαλέξεις επιμορφωτικού και παιδαγωγικού περιεχομένου την τελευταία Κυριακή κάθε μήνα, το πρωί 11.00' - 13.00'. Επίσης, εκθέσεις τέχνης, όπου είχαν εκθέσει ο Θωμάς ο Φανουράκης, η Μαρία η Φιοράκη, ο Αζαρίας ο Μαδανιάν και άλλοι. Η διαφορά εκείνης της εποχής από την τωρινή είναι πως όλα αυτά που γίνονταν στο χώρο του Εκπαιδευτηρίου μας τα παρακολουθούσαν γονείς και μαθητές με ξεχωριστό ενδιαφέρον. Θυμάμαι στις διαλέξεις μπορεί κάποια χρονιά οι γονείς να ήσαν μόνο 100, αλλά στις επιμορφωτικές συναντήσεις έρχονταν 180, δηλαδή και οι δύο γονείς κατά κανόνα, και κόσμος από το κοινό του Ηρακλείου. Επίσης, οι μαθητές μας δεν ήταν διασπασμένοι με εξωτερικά μαθήματα και άλλες δραστηριότητες. Δούλευαν με κεντρικό άξονα το Σχολείο και εμείς αγωνιζόμαστε να προσφέρουμε και να καλύψουμε όλες τις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών μας. Είχαμε πάντα τη φιλοδοξία να διακρίνονται στις εξετάσεις, σε διαγωνισμούς και σε αθλήματα....

Από συνέντευξη στον τοπικό τύπο του τέως γενικού διευθυντή κ.Κοπιδάκη Νίκου

το χρονικό του μήνα

Τετάρτη 11-9-2013

Αγιασμός για το καινούργιο σχολικό έτος.

Παρασκευή 20-9-2013

Προβολή κινηματογραφικής ταινίας στο χώρο του σχολείου

Τετάρτη 25-9-2013

Ενημερωτική συνάντηση των γονέων των μαθητών της α' γυμνασίου, από τον γενικό διευθυντή κ. Κοπιδάκη Γιάννη και από τον Γυμνασιάρχη κ. Κληρονόμο Δημήτρη.

Παρασκευή 27-9-2013: Μαθητικές εκλογές

α' Γυμνασίου

Πρόεδρος: Κληρονόμου Χριστίνα

Γραμματέας:
Μυκωνιάτη Μαριλένα

Ταμίας: Γλακουσάκη Σίσσυ

Μέλη: Ζαμπετάκης Ρένος Ρωμάνου Ευαγγελία

γ' Γυμνασίου

Πρόεδρος:
Μυκωνιάτης
Αλέξανδρος

Γραμματέας:
Καρφάκη Μαρία

Ταμίας: Τσαγκαράκης Πέτρος

β' Γυμνασίου

Πρόεδρος: Καμπιτάκης
Θοδωρής

Γραμματέας: Βρέντζος
Βασίλης - Σταύρος

Ταμίας: Πλευράκης Μάριος

Μέλη: Αλυσανδράκη Μαρία, Ζιαμπάρας Δημήτριος

Δεκαπενταμελές

Πρόεδρος: Σκουλάς Βαγγέλης

Αντιπρόεδρος: Λυδάκη
Αναστασία

Γραμματέας: Τσαγκαράκης
Πέτρος

Μέλη: Μυκωνιάτης
Αλέξανδρος

Ζιαμπάρας Δημήτριος

Μυκωνιάτη Μαριλένα

Γλακουσάκη Όλγα

Γλακουσάκη Σίσσυ

Κοπιδάκης Νίκος

Θεριάκης-Βρέντζος Βασίλης-Σταύρος

Itach Shahar

Λυδάκης Ανδρέας

Καπαρουνάκης Αντώνιος

Μιζεράκης Σωκράτης

Παπιδάκη Χριστίνα

ελεύθερη έκφραση

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΟ Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΙΑΤΡΑΚΗ

Αν δεν γινόσασταν φιλόλογος ποιο επάγγελμα θα ακολουθούσατε;
Δικηγόρος ή δασκάλα ή γιατρός.

Για να είστε φιλόλογος, λογικά θα σας αρέσουν πάρα πολύ τα φιλολογικά μαθήματα. Είναι κάποιο άλλο μάθημα, εκτός των φιλολογικών, που σας αρέσει εξίσου πολύ;

Η γυμναστική και η γεωμετρία.

Ποιο μάθημα θεωρείτε λιγότερο χρήσιμο στο γυμνάσιο που διδάσκετε;

Όλα τα θεωρώ χρήσιμα, απλώς θα μπορούσε να διαφοροποιηθεί λίγο το αναλυτικό πρόγραμμα. Δηλαδή να μειωθούν ή να αυξηθούν ανάλογα οι ώρες διδασκαλίας κάποιων μαθημάτων.

Σκεφτήκατε ποτέ πως οι μαθητές έχουν φορτωμένο πρόγραμμα και εσείς, για να τους ξεκουράσετε, να μην κάνουν μάθημα; Έχει γίνει αυτό;

Έχει γίνει αυτό κάποιες φορές, συζητάμε μέσα στην τάξη διάφορα θέματα και δεν ανοίγουμε καθόλου το βιβλίο. Κι αυτό, βέβαια, είναι ένα άλλου είδους μάθημα. Επίσης, όταν είναι πολύ φορτωμένοι με δουλειά στο σπίτι, τους δίνω "ξεκούραση" στο δικό μου μάθημα. Δηλαδή, δεν έχουν να κάνουν κάποια εργασία στο σπίτι.

Υπάρχουν φορές που νομίζετε ότι σας έχει φέρει μαθητής σε δύσκολη θέση είτε ρωτώντας σας κάτι προσωπικό είτε με κάποια κοροϊδία;

Συνήθως η πιο δύσκολη θέση είναι αυτή στην οποία νιώθεις ότι δεν έχεις κάνει εσύ ο ίδιος κάτι καλά, με αποτέλεσμα κάποιος/-οι μαθητής/-τες να αποστασιοποιούνται και να αρνούνται να συνεργαστούν ή να συμμετέχουν στη διαδικασία μέσα στην τάξη. Η αποστασιοποίηση αυτή, με όποιο τρόπο κι αν εκδηλώνεται, με φέρνει σε δύσκολη ή και δυσάρεστη θέση.

Το ότι συναναστρέφεστε όλα αυτά τα χρόνια με παιδιά σάς κάνει ευτυχισμένη ή μερικές φορές κουράζεστε;

Είναι τόσο πολλές οι ευτυχισμένες στιγμές, που η κούραση φεύγει εύκολα. Γιατί σίγουρα υπάρχει κόπωση, όπως σε κάθε εργασία, όταν θέλεις να δουλέψεις σωστά.

Θα αλλάζατε κάτι στο εκπαιδευτικό σύστημα, έτσι ώστε οι μαθητές να είναι πιο προετοιμασμένοι για το μέλλον, π.χ. για τα φοιτητικά τους χρόνια;

Ο σκοπός είναι να προετοιμάζονται γενικά για τη ζωή τους, να διαμορφώνουν μια σφαιρική προσωπικότητα, να είναι δυνατοί, χαρούμενοι και με ψυχική αντοχή. Τα σχολικά χρόνια πρέπει να δίνουν στους μαθητές όλα τα εφόδια, για να ξεκινήσουν τη ζωή τους ως ενήλικες. Σίγουρα το σχολείο δεν πρέπει να είναι μόνο ένα φροντιστήριο προετοιμασίας για το πανεπιστήμιο. Αν μπορούσα, θα χαλάρινα τη σύνδεση του λυκείου με την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο.

Σε κάποια σχολεία οι εκπαιδευτικοί κάνουν συχνότερα απεργίες και φυσικά τα παιδιά χαίρονται, ενώ στο Παγκρήτιο απεργούν λιγότερες φορές. Το θεωρείτε λάθος;

Φυσικά, οι απεργίες δεν γίνονται για ξεκούραση ή διασκέδαση αλλά για πολύ σοβαρά εργασιακά και εκπαιδευτικά αιτήματα. Τα αιτήματα στην ιδιωτική εκπαίδευση και στη δημόσια δεν είναι πάντα τα

Ίδια, γι' αυτόν το λόγο άλλοτε συμπορευόμαστε με τους συναδέλφους του δημοσίου και άλλοτε όχι. Δεν τίθεται, λοιπόν, θέμα σωστού ή λάθους.

Γιατί επιλέξατε να κάνετε μάθημα σε ιδιωτικό και όχι σε δημόσιο σχολείο;

Καταρχάς αποφοίτησα η ίδια από αυτό το σχολείο, έζησα πολύ όμορφα μαθητικά χρόνια εδώ και πήρα, νομίζω, σημαντική ευρύτατη παιδεία. Έτσι, το αγάπησα και πίστεψα και πιστεύω στους εκπαιδευτικούς στόχους του και στη δουλειά που γίνεται. Δεν θέλησα να φύγω από αυτό για κάτι άλλο.

Το ιδιωτικό το θεωρείτε πιο καλό σχολείο;

Οπουδήποτε υπάρχει κέφι για δουλειά, μεράκι, ενθουσιασμός, οργάνωση και γνήσιο ενδιαφέρον για τον μαθητή, εκεί γίνεται πολύ καλό έργο. Στο ιδιωτικό σχολείο η προσπάθεια δεν τελειώνει ποτέ, οι δράσεις στηρίζονται στη συλλογικότητα, επιδιώκεται η αποτελεσματικότητα με σταθερό προσανατολισμό στο ουσιαστικό, δεν χάνονται πολύτιμες ώρες διδασκαλίας, το μάθημα δεν εξαντλείται στην ολοκλήρωση της διδακτέας ύλης, οι συνθήκες είναι διαφορετικές, αλλά σίγουρα όλα τα παραπάνω δεν αποκλείονται και από ένα δημόσιο σχολείο. Επισημαίνω απλώς τι συντελείται εδώ.

Έχετε κάποιο χόμπι και αν ναι ποιο;

Δεν ξέρω αν είναι χόμπι, γιατί δεν χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη για μένα, αλλά αγαπώ πολύ το διάβασμα λογοτεχνικών βιβλίων, και γενικά το διάβασμα, το κολύμπι, την πεζοπορία, το κέντημα, ίσως κι άλλα που μου διαφεύγουν τώρα.

Τι κάνετε στον ελεύθερο χρόνο σας;

Προσπαθώ να συναντώ τους φίλους μου, πηγαίνω κινηματογράφο, παρακολουθώ καλές σειρές στην τηλεόραση, περιηγούμαι στο διαδίκτυο και ασχολούμαι με αυτά που είπαμε στην προηγούμενη ερώτηση.

Ευχαριστώ πολύ την κ. Ιατράκη για αυτήν την όμορφη συνέντευξη και συζήτηση που είχαμε.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΧΑΙΝΑΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΡΕΚΟΡ GUINNESS".

Μερικά χιλιόμετρα έξω από την Τρίπολη, σε μια περιοχή που ονομάζεται Βάστα Αρκαδίας στη Μεγαλόπολη, υπάρχει το εξωκκλήσι της Αγίας Θεοδώρας το οποίο όχι μόνο είναι τόσο τουριστικό όσο και θρησκευτικό αξιοθέατο, αλλά και έχει καταμετρηθεί μέσα στο βιβλίο του Παγκόσμιου ρεκόρ Guinness. Ο λόγος για τον οποίο είναι τόσο αξιοθαύμαστο βρίσκεται στη σκεπή του. 17 ψηλά αιωνόβια δέντρα ζουν εκεί πάνω χωρίς να υπάρχει εξήγηση για το πώς η εκκλησία αντέχει το βάρος και δεν έχει καταρρεύσει αλλά και για το ότι οι ρίζες των δέντρων δεν φαίνονται να μπαίνουν μέσα στο έδαφος μέσω των τοιχωμάτων ή της σκεπής, τα οποία φαίνονται να είναι αναλλοίωτα μες στον χρόνο.

Το εκκλησάκι βρίσκεται σε μακρινό δρόμο έξω από την Τρίπολη, πίσω από λόφους και κακοτράχαλες στροφές, ο οποίος περνά από μικρά γραφικά χωριά. Το εκκλησάκι έχει κτιστεί σε ένα καταπράσινο δασάκι με πανύψηλα δέντρα. Διαθέτει ένα μεγάλο πετρόχτιστο προαύλιο με μερικά παγκάκια, για να κάθονται οι προσκυνητές, ένα μικρό εκκλησιαστικό βυζαντινό μαγαζάκι και τελευταίο, το κυριότερο, ένα προσκυνητάρι με την εικόνα της αγίας και ένα μέρος για να ανάβει κάθε περαστικός το κεράκι του. Ακριβώς δίπλα απ' την εκκλησία, κυλάει ένα ποταμάκι στο οποίο έχει κτιστεί μια μικρή γέφυρα, για να μπορεί να περπατήσει ο κόσμος.

Ο βίος της Αγίας Θεοδώρας τη θέλει να μεγαλώνει με τη φτωχή οικογένεια της στην περιοχή που βρίσκεται το εκκλησάκι και να είναι η μεγαλύτερη από τα αδέρφια της.

Όταν ξεσπάει πόλεμος στην περιοχή, ο πατέρας της, που είναι άρρωστος και ηλικιωμένος, δεν μπορεί να πολεμήσει και επειδή δεν είχαν την άνεση χρημάτων, για να πληρώσουν την απουσία του, η Αγία Θεοδώρα μεταμφιέζεται σε νεαρό άντρα και πολεμάει αντί για τον πατέρα της.

Η γοητεία της σαν άντρας έφερε τη μοίρα να κάνει μια νεαρή γυναίκα να την ερωτευτεί και να την οδηγήσει ακόμα και να μείνει έγκυος από άλλον άντρα, έτσι ώστε να την υποχρεώσει να την παντρευτεί. Η Αγία Θεοδώρα, αρνούμενη αυτή την πράξη, και φοβούμενη τις επιπτώσεις αν

έλεγε την αλήθεια, οδηγήθηκε σε θάνατο στο μέρος όπου βρίσκεται το εκκλησάκι.

Καθώς τη σκότωναν, οι τελευταίες λέξεις που είπε ήταν: «Κάνε, Θεέ μου, τα μαλλιά μου δέντρα, το σώμα μου εκκλησάκι και το αίμα μου αγίασμα». Πράγματι, τον 12^ο αιώνα, τα Άγια λείψανά της θάφτηκαν και από πάνω χτίστηκε το εκκλησάκι της. Μετά από λίγο καιρό κάτω απ' την εκκλησία άρχισε να ρέει ένα ποταμάκι και δεκαεπτά δέντρα φύτρωσαν πάνω στη σκεπή της εκκλησίας, όσα και τα χρόνια της Αγίας, όταν μαρτύρησε, εκπληρώνοντας έτσι ο Θεός την τελευταία επιθυμία της Αγίας.

Οι επιστήμονες μέχρι σήμερα δεν μπορούν να δώσουν μια φυσική εξήγηση για το πώς συγκρατούνται τόσο πολλά κιλά από τα δέντρα (περίπου 9 τόνοι) σε μία τόσο μικρή σκεπή και η παραμικρή ανθρώπινη δραστηριότητα μπορεί να επιφέρει την καταστροφή του εξωκκλησιού.

Μάριος Πλευράκης

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Φέτος το καλοκαίρι, επισκέφτηκα την Επίδαυρο, το αρχαίο θέατρο το οποίο βρίσκεται κοντά στο Ναύπλιο, όπου πήγαμε διακοπές. Το θέατρο

βρίσκεται σε πολύ καλή κατάσταση. Είναι ένα απ' τα μεγαλύτερα και τελειότερα ελληνικά θέατρα και χρονολογείται γύρω στον 4ο αιώνα π.χ.

Έχει πολύ καλή ακουστική, όπως τα περισσότερα αρχαία θέατρα. Αν πετάξεις ένα κέρμα στο κέντρο της σκηνής, ακούγεται μέχρι και την τελευταία κερκίδα. Αυτός ήταν κι ο λόγος για τον οποίο οι αρχαίοι δε χρειαζόνταν μικρόφωνα.

Επίσης, έχει φτιαχτεί και μουσείο για τα ευρήματα, τα οποία συντηρούνται πολύ καλά. Ένα από αυτά είναι το κιονόκρανο το οποίο χρησιμοποιήθηκε ως μοντέλο για την εσωτερική κορινθιακή κιονοστοιχία

του Θόλου Του Ασκληπιού. Ο ναός του Ασκληπιού ήταν το μέρος όπου

λάτρωναν τον Ασκληπιό. Τέλος το αρχαίο στάδιο της Επιδαύρου, το οποίο

λειτούργησε απ' τον 5ο αιώνα π.χ. ήταν κάτι που παραλείψαμε να δούμε.

Πάντως, ήταν ένα υπέροχο ταξίδι που θα το θυμάμαι για πολύ καιρό!

Χριστίνα Παπιδάκη

Γυναικείο Άρωμα στον Ιμπρεσιονισμό

Στην ιστορία της τέχνης, και συγκεκριμένα της ζωγραφικής, το γυναικείο φύλο ποτέ δεν αντιμετωπίστηκε δίκαια. Βέβαια, πολλοί καλλιτέχνες εξύμνησαν τη γυναίκα, αλλά ποτέ οι εποχές δεν υπήρξαν ευνοϊκές για να τη ζωγραφίσουν όπως πραγματικά είναι, ισότιμη με το αρσενικό φύλο. Όλα αυτά μέχρι που οι απόψεις της κοινωνίας άρχισαν να αλλάζουν, και αυτό φυσικά καθρεφτίστηκε στην τέχνη.

Οι ιμπρεσιονιστές επιδίωξαν να ζωγραφίσουν τη γυναίκα στην καθημερινότητα της. Ξψαξαν λοιπόν, να βρουν την έμπνευσή τους ανάμεσα σε καλοντυμένες κυρίες, πόρνες, εργάτριες βιοτεχνιών, και ανεξάρτητες μορφωμένες δεσποινίδες των σαλονιών. Οι ιμπρεσιονιστές αντιμετωπίζουν τη γυναίκα ως ον με δική του βούληση και τη ζωγράφισαν στις ιδιότητες ως κορίτσι, έφηβη, σύζυγο, ανεξάρτητη και

κυριότερα ως μητέρα.

«Οι γυναίκες δεν είναι πλέον διακοσμητικά, άβουλα πλάσματα», γράφει ένας διορατικός κριτικός της εποχής.

«Ένα γυναικείο πορτρέτο θα πάψει να είναι ένα ταμπλό, και θα γίνει ένα φανερό και ιδεαλιστικό ντοκουμέντο», προσθέτει ύστερα

Όλοι οι ιμπρεσιονιστές αρέσκονται να προκαλούν, όπως ο Manet, με τη γνωστή «Ολυμπία» του, που δεν είναι παρά μία παραλλαγή της «Αφροδίτη του Ουρμπινό» του Tiziano. Η γυναίκα του Manet είναι επίσης γυμνή, αλλά είναι μοντέρνα, κοιτάζοντας τον θεατή ευθεία στα μάτια, σαν να θέλει να προσφέρει τον εαυτό της με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

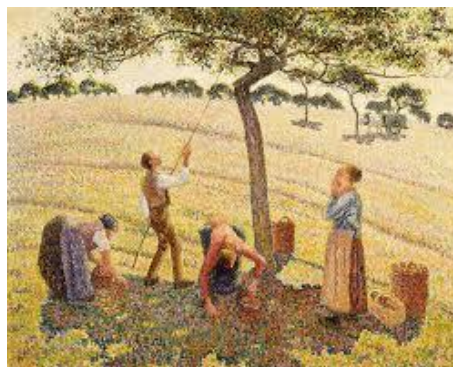
Το σημαντικότερο, βέβαια, είναι ότι πολλές γυναίκες αρχίζουν να ασχολούνται οι ίδιες με τη ζωγραφική. Ζωγράφοι όπως η Berthe Morisot, και η Mary Cassatt, παίρνουν μέρος στις μεγάλες εκθέσεις του Παρισιού. Ο Manet μάλιστα, αψηφώντας την κοινωνική κατάκριση, συνεργάζεται με τη Morisot, υποστηρίζοντάς την. Η Morisot αργότερα γίνεται νύφη του, αφού παντρεύεται τον αδερφό του, Eugene.

Στον ιμπρεσιονισμό, η γυναίκα είναι συνδεδεμένη με τη φύση. Άλλωστε, οι ιμπρεσιονιστές λατρεύουν τη φύση και τα παιχνίδια του φωτός πάνω στο τοπίο: είναι τα αγαπημένα τους θέματα. Γυναίκες απεικονίζονται πολλές φορές με την ιδιότητα της μητέρας δίπλα σε ποτάμια και δάση ή να κάνουν αγροτικές εργασίες, όπως το «La récolte»* του Pissaro. Ποιος δεν μπορεί να διακρίνει τη στοργή στον πίνακα, όταν ο Claude Monet φιλοτεχνεί το πορτρέτο της συζύγου και του γιου του στην εξοχή; Ο Camille ζωγραφίζει τη σύζυγό του, ενώ αυτή στέκεται σε ένα γαλαζοπράσινο λόφο και κρατάει ομπρέλα, και ο αέρας ανακατεύει τα μαλλιά της, σε μια σύνθεση που δίνει υπόσταση στη διαφάνεια του ανέμου. Ο πίνακας αυτός είναι μια υπογραφή της αγάπης του ζωγράφου για τη σύντροφο του.

Άλλοτε, αυτές οι γυναίκες σαν να θέλουν να αποδείξουν ότι είναι σκεπτόμενα όντα, επιδίδονται σε πνευματικές ασχολίες, όπως στον πίνακα «Διαβάζοντας τη «Λε Φιγκαρό»», η Cassatt ζωγραφίζει τη «διανοούμενη» μητέρα της.

Κλείνοντας, λοιπόν, αυτό το άρθρο, το αφιερώνω σε όλες τις γυναίκες, πρώτα για τη συμβολή τους στην τέχνη και επειδή για άλλη μια φορά αποδεικνύεται πόσο σημαντικές ήταν, είναι και θα είναι.

X.K.

Dear students of A' class,

It's a great pleasure to welcome you all to Pagrition Junior High School.

We all share your sense of expectation about what junior high school is like, but don't worry: you are going to have the time of your lives! We are all here to help you all get adjusted, learn in a constructive way and develop your skills.

A new year lies ahead like a blank page full of possibilities, potential, challenges and of course adventure. Let's fill in this page together!

Have a great school year!

The teachers of Junior High school

What are your expectations from Junior High School?

I expect new and more difficult subjects. It's going to be more difficult to get a good mark!

I expect it to be more difficult but at the same time more interesting too. In my opinion it's the best time of everybody's life.

I'm a little bit worried about the exams at the end of the year, but I'm happy because it's a new experience and I like it.

At first I thought that the subjects would be difficult but now I can see that I love going to school and I love doing my homework a lot.

We do lots of exercises and photocopies. I think we'll have to study more at home and I'm afraid there will not be enough leisure time.

Junior High, I don't know..... We have new teachers, new books, a lot of homework! The revision of what we did in St' class last year, during the first weeks, helped a lot.

I think Junior High is a new experience for all of us! We have finally realized that we have grown up. The first days, I was stressed and I would wake up at six o'clock in the morning. But now I'm OK and I look forward to all the good things that may happen this year!

Because it's my first year in Junior High, I'm expecting some help from the teachers to organize my homework. I also like the new classrooms.

think it's harder than the previous grade. Also we feel more independent but up to a limit, of course.

Last year I thought that Junior High subjects would be difficult and that I couldn't make it. But now I like it very much. The subjects are easy and I have lots of leisure time!

I am expecting difficult projects! I'm afraid of exams too, but I am learning more because I have more subjects.

*-I don't know much about Junior High. I think it's going to be both easy and difficult.
-I'm expecting a bigger field for the students to play and different classrooms too.*

Last July, students from the school, along with Mrs. Melanie, Mrs. Eva and Mr. Mike visited Stafford, England, where we stayed for 2 weeks.

We stayed at the campus of Staffordshire University, in Stafford. We would wake up early in the morning to have breakfast and then take a 20 minute drive to Stoke, with our funny and patient bus driver, David, who put up with us from the very first day.

Then we would have lessons from 9 to 12 o'clock. In the lessons, we worked with British teachers, dis-

cussing various things, and we worked with other teens from Italy, Spain, and Turkey.

It was really nice to have the opportunity to communicate with other kids from Southern Europe- they're so much like us, and those of us who took the chance, didn't regret it at all. We made quite a lot of friends this way. During the rest of the day, we would go to visit places, such as Monkey Forest or Alton Towers and we went on trips to Manchester, Liverpool, Chester and London. We also toured the town of Stoke, where we visited an English playground (one of those things I swear I will never forget), when enthusiasm got the better of us, and, personally speaking, we all acted like 5-year olds.

It was such a brilliant experience! I would love to go back, and not just once. It was definitely worth it, and I will remember this until my memories start to fade. I will remember the fun I had messing around with some of my Italian friends, or how lovely our activity staff were. I hope that those of you who didn't have the chance to come, will get it sometime, and those lucky enough to have had the opportunity, will remember the time we had there in the best possible way.

By Chris Katrinakis

